

SETMANARI CASTELLARENC

ANY II :: NUM. 85
Castellar del Vallès - 12 octubre 1934

Redacció, Administració i Impremta:
Puig de la Creu, 3

Número solt: 20 cèntims
Subscripció: 60 » al mes.

6 d'octubre de 1934

Les hores del sis al set del corrent mes han estat de dol, de dol tràgic. L'amargor negrissima que hom sent en l'ànima en tractar de comentar aquest dolorós episodi, priva àdhuc l'habitual sistema de discórrer perquè el cor de tots els catalans només veu dins de la seva pensa els dolls de sang vessada, els cadàvers dels sacrificats, les nafres dels ferits.

Per damunt de tot pensament plana aquesta tristor que per temps amargarà la nostra memòria amb un regust de fel del més aspre. Hom s'imagina les llars desolades, les famílies destrocades, les vides truncades en la flor del seu asplet. Hom sent córrer les llàgrimes per dotzenes de galtes femenines que paguen culpes alienes.

Per això ens descobrim amb sentiment i respecte vivíssim davant aquest sacrifici d'homes.

I com voldríem que aquesta fós la darrera sang que es vessés! Catalunya no necessita sang, necessita cultura, estudi, vocacions i treball.

Ningú a de renunciar a cap ideal d'amor a Catalunya. La tasca és ara la de continuar la nostra renaixença sense fites d'horitzons il·limitats.

DIVULGACIONS CURIOSES

Les plantes en testos

Les milers d'aficionades a cuidar flors i plantes d'embelliment en testos, estimaran conèixer la següent recepta de l'eminent químic Wagner, per tal que aquestes plantes prenguin i mantinguin tota la vigoria que estan en condicions de sostenir.

Es fa una barreja de 25 parts de sulfat d'amoniac i 45 parts de nitrat d'amoniac i una vegada al mes es reparteix tirant-ne sobre la terra dels testos les quantitats que a continuació s'indiquen:

Als testos de 10 centímetres de diàmetre, 50 centígrams d'aquests pólvors; si el diàmetre arriba a 12 centímetres, 1 gram; si té 15 centímetres, 2 grams; si té 20 centímetres 3 o 4 grams i si és de 24 centímetres 8 grams.

Les plantes que creixen de pressa, com els rosers, els geranis, les verbenes, etc., exigeixen que s'adobin més sovint. En canvi les que creixen poc a poc i que no reben gaire claror en les habitacions, han d'ésser adobades cada dos mesos. Ja és sabut el difícil que es fa mantenir bé algunes plantes en els estatges i evitar que morin. Solament tirant-los la barreja indicada i donant-los una regada amb cura i no massa abundosa, s'aconsegueix tenir formoses i fresques les plantes que embelleixen els estatges.

COL·LABORACIÓ INFANTIL

La flor del Penical

(Conte)

Una vegada hi havia un home que feia molt de temps que tenia mal en una cama; havia ja fet tots els remeis haguts i per haver sense que al mal marxés i ja no sabia que més fer-hi, quan, vet aquí que anant-lo a veure uns parents seus, li preguntaren si havia provat el remei de la flor de penical i ell els contestà que no sabia com s'ha feia ni a on es trobava aquest remei.

Aquells seus parents li varen explicar una cosa i altra i tot seguit crida els seus tres fills i els diu:

—Veritat que voldríeu que el vostre pare es curés d'aquest mal?

Tots varen contestar que sí...

Doncs, mireu, aneu a la vora del riu i el qui trobarà la flor del penical serà el meu hereu. Marxen tots tres i després de molt mirar i remirar, va ésser el petit qui va trobar-la. Els altres dos germans veient que el petit els havia passat la mà per la cara i que havia d'ésser l'hereu, li prenen la flor, el varen deixar estabornit amb el cop que li varen donar al cap i fent un sot el varen colgar al riu.

Llavors marxen els dos corrents cap a casa, tot contents de poder portar la flor al seu pare i de veure que el petit no seria l'hereu.

Camíó RAMON

Recader de Castellar del Vallès-Barcelona en combinació amb totes les agències.

Transports generals

AGENCIES:

Castellar del Vallès: Torras, 4 - Telèfon 18

Barcelona: Centre Exprés Roldós, Pau Iglésias, 40 (abans Princesa) :: Telèfon 10609.

RAPIDESA I ECONOMIA EN ELS ENCARRECS

El pare, en veure que només arribaven els dos germans els preguntà:

—I doncs on és el petit?

I ells varen contestar-li:

—L'hem deixat perquè encara buscava la flor i nosaltres li hem dit que la teníem.

Vet aquí que a la vora del riu hi havia un pastoret que guardava un ramat i per entretenir-se va tallar una canya per a fer una flauta i quan la va provar va quedar mig esglaïat perquè la flauta tocava:

Pastoret, bon pastoret,
tu que toques la carmena,
m'han colgat al riu d'arenes
per la flor del penical,
per la cama del meu pare
que li feia tan de mal.

El pastoret tot parat, torna a tocar i torna a repetir el mateix.

Llavors es decideix a anar pel poble tocant pels carrers repetint sempre la mateixa cançó.

En passar davant de l'home malalt aquest el va sentir: el crida i li demana d'on havia tret aquesta canya...

El pastoret li va contar tot, tal com havia passat i allavors l'home li diu:

—Me la vols deixar tocar a mi?

—Aquí la teniu, li respon el pastoret. Es posa a tocar i la flauta deia:

O mon pare, lo bon pare,
vós qui toqueu la carmena,
m'han colgat al riu d'arena
per la flor del penical,
per la cama de vós, pare,
que us feia tant de mal.

Ell, en sentir això crida els dos nois
(Segueix a la pàgina 2)

Prometeu i els llumins

Alguna vegada se m'ha acudit de considerar què diria Prometeu si hagués de dar una conferència al volt d'una capsa de llumins.

(Prometeu, gaudint de categoria semidivina, és immortal; res no li impediria, doncs, de considerar mentalment una capsa de llumins, ahir i avui, abans o després d'encendre una cigarreta. Bé; i Prometeu, com tothom sap fou l'inventor del llumet; fou el primer a qui va acudir-se de calar un branquilló al Sol).

Prometeu va ésser un progressiu, però els progressius, amb el temps, es tornen progressistes. Segurament ja no seria aquell Prometeu esquilià. Tindria una certa tendència a la frase feta. Voldria causar una certa impressió en l'auditori portant-se la mà al pit i fent mirada esmaperduda, com si encara sentís que el voltor li enceta alguna víscera.

Començaria, si hagués de tractar d'aquell tema, fent un himne a la preciosa modestia, a la simplicitat servicial dels llumins, tiges flexibles, càndides, de testa bruna, circumdada, darrera una fricció tot just insinuant, d'una gaia aurèola. Els adreçaria alguna frase plena de somrient mandanitat. — Són el foc en joguina. Tenen l'aire de meravellar-se de llur mateix esclat. Llur despulla tirada a l'atzar

és tan fràgil i perdedora com la d'una pallona colpida per l'hivern. — Demostraria amb estadístiques l'enorme estalvi que representa el llumí al costat de la teia; es permetria tal vegada un mot humorístic sobre la tràgica situació que, sense ells, escauria a un fumador d'escanyapits, el qual, en segles remots, no hauria tingut més remei que anar i venir tot el dia del temple de Vesta. No deixaria de dar entenent que ell, al capdavant, ha estat el precursor d'un invent tan útil. I acabaria, ben seguir, amb un període saturat d'emoció en el qual cantaria el llumí com emblema de la fraternitat humana: l'egoïsta més empedreït no nega pas un llumí a qualsevol inconegu; el llumí és el nex momentani entre el milionari i el trinxeraire, la princesa i la cuinera, el ministre i l'uxier. El bascanvi gratuït de foc en una forma popular, portàtil i prodigable, és indicatiu de sagrades possibilitats, que superaran la lluita de classes i les conteses de les nacions.

Això diria Prometeu en públic, però en tornar-se'n a casa, dins el seu automòbil pensaria de ben altra manera. No hi faria res que degué al seu automòbil a uns drets d'autor que amb justíci abonessin els fabricants de llumins al vell raptor i importador del foc. En realitat, els llumins li inspirarien un menyspreu sardònic. Trobaria que els llumins no signifiquen pas un progrés, sinó una degeneració, al costat dels llumets. Els trobaria ordinaris, de flama petulant, de tija ridículament afeminada. Li semblaria que el món, en bandejar els llumets, ha perdut una certa poesia. Provaria una certa complaença tot pensant en el distret que, no adonant-se de la gradual extinció del llumí, es crema el dit, o en l'espanyol que tot sovint grata endebades un llumí que després resulta negativament acèfal, o en els fracassos d'un dia de vent, o en la barbàrie dels que per no encendre el llumí imiten la fressa d'un corre-cames, bo i fent-se una ratlla imaginària a la sola de la sabata. Compraria el petit gest automàtic i inconscient, de la genteta humana, quan encén un llumí, amb l'empresa gloriosa dels seus dies de cap verd, quan ell va calar el seu famós branquilló, amb un gran gest—espalmador de l'èter—que amb prou feines hauria sabut revelar un Miquel Àngel. Ara que és tot sol, ja no s'anomenaria precursor de l'invent dels llumins, per a solidaritzar-se amb les generacions contemporànies i aconseguir un *regain de jeunesse*. Ara creu, simplement, que els joves són uns cretins pretensiosos, que han perdut l'estil a més del seny,

que han privat d'espiritualitat i de suggestió les flametes immediatament suscitables, sense les quals els homes no podrien ésser devots, ni viciosos, ni menjar calent, ni potser viure.

El seu amor propi es sentiria tan pregonament ferit, que Prometeu abjuraria la seva antiga democràcia, les seves barricades contra Júpiter, i fins creuria que el seu antic heroisme no era sinó un eixallament de mal gust. Havia estat absurdament imprevisor no imaginant que els homes convertirien les guspies sagrades en llumins per a la cuinera. Es creuria fins i tot vençut, fins i tot inferior als homes, que s'havien aprofitat de la seva idea, tot romanent confortables. Però de cop i volta el seu xòfer encendria un llumí i el vell cor de Prometeu bategaria prodigiosament, amb una estranya exaltació. Comprendria que els altres poden encendre llumins, però que el foc és encara una cosa seva. Perquè les meravelles del món només tenen llur plena significança per qui heroicament les ha arrabassades; i prenen el posat de mudes i indistintes per als autòmats humans als quals, en acabat, són distribuïdes sense esforç per una mena qualsevol d'estanquers.

J. C.

Col·laboració infantil

(Acabament)

grans i els diu que toquin aquella flauta i la flauta tocava:

Mon germanot, mon germanot,
tu qui toques la carmena,
m'has colgat al riu d'arena
per la flor del penical,
per la cama del meu pare,
que li feia tant de mal.

En veure's descoberts, confosos i avergonyits varen confessar el seu crim. El pare manà que anessin a buscar tot seguit el seu germà i per un voler de Déu encara el varen trobar viu.

Aquest va ésser l'hereu de tots els cabals del seu pare i els altres dos varen purgar la seva falta a la presó. Per fondo que es faci el foc, vé que respira.

Vet aquí un gat i vet aquí un gos i el conte ja està fos.

JOAQUIM BELTRAN
(11 anys)

—OCASIÓ: Es venen unes portes foranes en bon estat i a bon preu.

Raó carrer del Centre, 33

(SASTRERIA VILADOMS)

CASTELLARENCS!!!
ANUNCIEU A «LA FARGA»

ORTOPÈDIA

TEIXIDÓ

Braguers

Faixes

i mitges de goma
etc., etc.

Aribou, 5
Telèfon 33882
Barcelona

LES LIETRES

La mort de l'estiu

Adéu-siau, les flors! Dolçor dels fruits, adéu!
Que llum que us endueu! El vel de la tristesa
la terra es posarà bo i esperant la neu,
gentil mantell de núvia, teixit tot de puresa.

Voleiaran les fulles, vestint els camps de groc
i algun ocell, tot balb, travessarà pels aires.
Ressonarà tan sols de l'oració el vell toc
a l'hora que sentíem els rossinyols cantaires.

Mirant-nos els jardins remembrarem les flors
i enyorem, pensius, la brisa perfumada.
Els arbres, silenciosos, com inundats de plors
ens mostraran, només, deserta la brancada.

I tot ho envairà la grisa solitud...
Davallará dels cims, calmosa, la boirina,
i sentirem, llavors, voltats de quietud,
el beneït record d'aquest estiu que fina.

A. MOLINER I GENDRAU

Coses diverses**ELS FRANCESOS MÉS IL·LUSTRES**

Un setmanari parisenc reporta que una revista de Califòrnia va organitzar una enquesta entre els seus llegidors a base que designessin els cinc homes més il·lustres de França, d'Itàlia, de Rússia, d'Espanya, d'Alemanya i dels Estats Units.

El resultat va ésser ben curiós puix els cinc francesos més eminents als ulls dels californians foren designats per aquest ordre: Primer, Napoleó; segon, Víctor Hugo; tercer, Maurici Chevalier; quart, Georges Carpentier; cinquè, Jean Jaurès.

Després d'aquest resultat ens plauria molt de conèixer els cinc fills il·lustres dels Estats Units, Alemanya, Espanya, Rússia, Itàlia i França, segons el crític dels californians que han respost a l'enquesta d'intel·ligència, però el setmanari francès no els reporta i no diu el nom de la revista californiana.

La mostra dels cinc francesos ens ha enllaminat.

ACCIDENT A BELGICA

A la sortida d'un poble belga un automòbil atropellà un home que anava per la carretera. L'automobilista baixà del cotxe i s'acostà a la víctima i comença a realitzar esforços per a fer-li tornar el coneixement. Al voltant d'ells els habitants del poble es van agrupant.

—En lloc de mirar tant faríeu millor

d'anar a buscar el metge—diu l'automobilista.

Silenci. Ningú diu res. Aleshores l'autor de l'accident s'exaspera i crida.

És que no compreneu el francès?

En aquest mateix moment el ferit torna en sí i amb veu molt feble exclama:

Els entenen el francès... Únicament que el metge sóc jo.

ELS CASAMENTS**PREMATURS A L'INDIA**

A l'Índia hi havia el mal costum d'emmaridar les noies massa joves. En això coincidien les dues races que estan d'acord en ben poques coses de llurs vides antitètiques.

Hindús i musulmans casen en edat ben tendra llurs filles, que en tenir 30 anys ja són velles i moltes vegades, àvies.

Els anglesos han lluitat contra aquest costum, i l'any 1919 el govern de l'Índia va votar el «Child Marriage Restraint Act», a fi de restringir aquesta inclinació als casaments prematurs.

Però, la llei no ha estat un fre, sinó més aviat un esperó.

El nombre de noies casades sense tenir 15 anys, en 1921, fou de 8.500.000 i en canvi, en 1931 ja era de 12.250.000, és a dir, havia tingut un augment del 44 per 100, quan l'augment de la població només havia estat del 10 per 100.

D. S.

NOTICIARI**EL BAN PROCLAMANT
L'ESTAT DE GUERRA**

Dimecres passat al vespre, per forces de la Guardia Civil de Sabadell, fou fixat a la façana de la Casa Consistorial el ban del Capità General de la 4.ª Divisió Orgànica Militar, per mitjà del qual és proclamat l'estat de guerra, i seguidament fou fet un pregó per tal de fer públic el ban esmentat.

RETORN A LA NORMALITAT

Ahir s'obriren les fàbriques i tallers de la nostra localitat, reintegrant-se a llur treball tots els obrers que per causa de la vaga general havien abandonat la feina el passat divendres dia 5.

Durant els dies de la vaga no s'ha produït cap incident a la nostra població, si bé es reflectia en tots els rostres el trastorn general que han causat a la nostra terra els darrers fets.

DIADA OCELLISTA

La Societat «Pajaril Obrera» d'aquesta població, el diumenge, dia 21 del corrent mes, celebrarà una diada ocellista en el bonic paratge de Catafau.

Tots els socis de la mateixa que vulguin assistir al dinar de germanor que tindrà lloc en l'esmentat paratge, poden notificar-ho a qualsevol dels elements de Junta per tot el dia 18 en que quedarà tancada la inscripció.

LA PREMSA

De La Pobla de Lillet, hem rebut el setmanari «Llum» amb el qual ha quedat establert el nostre intercanvi.

LA FESTIVITAT D'AVUI

Amb motiu de la «Fiesta de la Raza» han quedat vacants avui les Oficines Municipals i els col·legis.

Així també han estat issades les banderes catalana i republicana en els llocs oficials.

FUTBOL

En el moment de tancar aquesta edició no es pot donar com a segur si el pròxim diumenge es celebrarà el corresponent partit de campionat.

De celebrar-se aquest (i que segons rumors és molt probable) toca per tant desplaçar-se al camp local el primer del Parets.

NAIXEMENT

Dia 5.—Anna Maria Sánchez Bernavé, filla de Valentí i de Rosa.

L'enhorabona als pares i llurs famílies.
ESTANC de torn per a diumenge,
Plaça Mestre Gelonch, 10
FARMACIA de torn per a diumenge,
Torres, 1

CINE SONOR ATENEU

Escollidíssim programa pel diumenge dia 14 d'octubre de 1934

Noticiari "Paramount"

La divertida comèdia marca «FOX»

Suerte de marino

JOAN BLONDEL RICARDO CORTEZ

La producció

parlada
en castellà

ASI ES
BROADWAY

Así es Broadway

FOX De complement Dibuix Fox

Una CONWAY STEWART

és una ploma
garantitzada
i de superior
qualitat

Models especials per a senyoretas

RIBERA, impressor

Puig de la Creu, 3

Tota classe de treballs gràfics

Relligacions

Objectes i material d'escriptori

S'acosta l'hivern

i com a cosa pròpia sol fer molt fred, poso a la venda del públic un gran estoc de torrats i carbonet a un preu vertaderament econòmic.

Els sacs que l'any passat valien 4 pessetes, aquest any valen:

1 sac 3'50 pessetes; 2 sacs 6'50; 5 sacs 15 hi han torrats d'alzina, pi, plàtan i acàcia
Torrats d'alzina, 1 quintà, 3'— ptes.
« « 5 « 13'75 «
« de pi, 1 « 2'50 «
« « 5 « 11'25 «
Plàtan i acàcia, 1 « 2'25 «
« « 5 « 10'— «

També hi trobareu llenya verda de 1'50 a 2'25 ptes. el quintà. I a més hi ha sacs de entalles, a 4 ptes. el quintà.

Tots aquests preus, són portat a domicili
Florenç Serrà

Puig de la Creu, 12 (Casa Guitó)

SI VOLEU UN BON CALÇAT RECORDEU A CAL ROVIRA - Carrer Caldes, 6
Compreu el Calçat de Crep i de Pell de Ferro, que té les màximes garanties sobre els demés calçats.

A tot comprador d'aquest calçat li serà entregat un Val per valor d'una pesseta, que podrà fer efectiu en la reparació de les mateixes.

Nota de preus de les Sabates de Crep:

NUMERACIO	P E S S E T E S			
	Mercedes	Angleeses	Amb cama	Empelfades de llana
15 al 19	4'—			
20 « 23	5'50	6'50	7'50	8'50
24 « 27	6'50	7'50	8'50	9'75
28 « 30	7'50	8'50	9'50	11'50
31 « 33	8'50	9'50	10'50	12'75
34 « 37	10'—	11'—	12'—	14'—
38 « 45		13'—	16'—	22'—

Gran assortit de Sabates Escarpí, totes fetes a mà, procedents de Alaró (Mallorca)
Preus econòmics amb un 40 per cent de rebaix sobre els marcats per cases de la capital.

Subscriuiu-vos a "La Farga"